

EVANKELIUMI KAIKILLE

Kansanlähetyksen
lähetysteologinen asiakirja

Sisältö

1. Lähetyksen Jumala
2. Kristus, lähetyksen Herra
3. Pyhä Henki, lähetyksen Henki
4. Lähetystehtävämme
5. Lähetys koko seurakunnan kutsumuksena

Johdanto

Evankeliumin vieminen kaikille kansoille on kristillisen kirkon tärkein tehtävä. Sen perusteet nousevat koko Raamatun ilmoituksesta ja erityisesti Jeesuksen elämästä ja työstä. Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus antoi lähetyskäs-kyn, joka velvoittaa koko kristillistä kirkkoa ja sen jokaista jäsentä kaikkina aikoina.

Suomen Ev.lut. Kansanlähetys on luterilainen herätyskristillinen liike, jonka visio on ”Raamattu rakkaaksi – evankeliumi kaikille”. Toiminnan tarkoituksena on edistää Jumalan valtakunnan leviämistä sekä oman kansamme että muiden kansojen keskuudessa. Kansanlähetysten juuret ovat luterilaisessa pietismissä.

Kansanlähetys on alusta alkaen vienyt evankeliumia sinne, missä kristillistä todistusta on vähän. Tällaisia alueita ovat varsinkin islamilainen maailma, Japani ja monet muut Aasian kansat. Myös omassa maanosassamme Euroopassa on sekä alueita että vähemmistöjä ja ryhmiä, joiden parissa evankeliumi on lähes tuntematon. Kutsumme kristittyjä, kristillisiä järjestöjä, seurakuntia ja yhteistyökirkkoja mukaan yhteiseen lähetystehtävään.

Parhailaan useat Afrikan ja Aasian kirkot vahvistavat lähetystyötään oman maansa rajojen ulkopuolella. Kristilliset kirkot eteläisellä pallonpuoliskolla kasvavat voimakkaasti. Kansanlähetyksessä olemme kiitollisia, että saamme tehdä työtä sekä siellä, missä kirkot kasvavat, että siellä, missä kasvu on vaatimatonta.

Kaiken lähetystyön taustalla vaikuttaa aina jonkinlainen teologia. Tässä julkaisussa käsittelemme lähetysteologista ajattelua, josta Kansanlähetysten lähetystyö nousee. Tämä on tarpeellista, koska meidän aikanamme jopa aivan keskeiset lähetysteologiset käsitteet ovat alkaneet paikoin hämärtyä. On välttämätöntä tarkastella, miten lähetysteologia liittyy uskon perusteisiin.

Nyt julkaistava asiakirja tarkastelee lähetysteologiaa uskontunnustuksen jaottelun mukaan: ensin käsitellään Jumalaa ja luomista, toiseksi Jeesusta Kristusta ja hänen työtään ja kolmanneksi Pyhän Hengen tehtäviä. Lähetystyön perimmäinen subjekti on kolmiyhteinen Jumala, joka on kutsunut meidät työtovereikseen.

Kansanlähetys edustaa yhtenä Suomen evankeliluterilaisen kirkon lähetysjärjestönä kirkkoamme. Se toteuttaa kirkon lähetystehtävää yhdessä sen seurakuntien kanssa. Yhteistyötä tehdään kirkon kanssa solmitun perussopimuksen puitteissa. Tässä asiakirjassa avaamme niitä teologisia näkökohtia, joista lähetysherätysliikkeenä ja kirkkomme lähetysjärjestönä olemme toteuttamassa Kristuksen kirkolle antamaa lähetystehtävää. Muistutamme myös lähetystyöhön kuuluvasta rakkauden palvelusta.

Lähetysteologisessa asiakirjassa emme käsittele kaikkia uskon alueita. Kansanlähetysten ohjelmassa uskon perusteita tarkastellaan laajemmin. Olemme halunneet painottaa lähetystyön perustehtävää, evankeliumin julistamista Jeesuksesta Kristuksesta kaikille kansoille, josta kirkkomme asiakirja Yhteinen todistus toteaa: ”Kristityt ovat Jumalan lähetysten palveluksessa (2. Kor. 5:20; 6:1). Evankeliumia Kristuksen ainutlaatuisuudesta julistetaan aina ja kaikkialla. Lähetys on seurakunnan perustehtävä. Kirkon ja seurakunnan tulevaisuus on sidottu lähetykseen.”

Tämä dokumentti on hyväksytty Suomen Ev.lut. Kansanlähetysten liittohallituksessa 14.11.2020.

1. Lähetysten Jumala

1.1. Jumala on

Raamatun ilmoituksen mukaan Jumala on yksi (5. Moos. 6:4) mutta samalla kolmiyhteinen Isä, Poika ja Pyhä Henki. Isänä hän on luoja, Poikana lunastaja ja Pyhänä Henkenä pyhittäjä. Kolminaisuuden persoonat ovat aina yhdessä ja toimivat yhteydessä toisiinsa. Oppi kolmiyhteisestä Jumalasta on kristilliselle uskolle luovuttamaton.

Jumala on iankaikkinen. Hän on maailman olemassaolon perimmäinen syy.

Luomakunnan järjestys todistaa Jumalan olemassaolosta. Tällaista järjestystä ei synny sattumalta, vaan se on Jumalan suunnittelema. Kolmiyhteinen Jumala on luoja ja maailman ylläpitäjä. Hän antaa aurinkonsa paistaa niin hyvälle kuin pahoillekin. Hän toimii jokaisen ihmisen kautta. Jokainen ihminen on toiselle lähimmäinen. Yksi Jumala on luonut yhden maailman, joka koostuu monista kansoista (1. Kor. 8: 4–6; Ap. t. 17:26–28). Maailma on Jumalan rakkauden kohde.

Ihmiset ovat saaneet Jumalalta tehtävän viljellä ja varjella maailmaa. Tämä kaikille ihmisille luomisen pohjalta annettu kutsumus on kuitenkin eri asia kuin lähetystehtävä.

Jumala tekee maailmassa työtään myös yhteiskunnan kautta pitäen yllä järjestystä. Jumala käyttää maailmassa luomisjärjestyksiä, joista keskeisimpiä ovat perhe ja yhteiskunta. Evankeliumi ei turhenna luomisjärjestystä, kuten perhettä ja yhteiskuntaa lakeineen, eikä Raamatun ilmoittamia eettisiä periaatteita.

Lähetystyön tulee olla kokonaisvaltaista. Palvelu ilman uskon todistusta ei ole kokonaisvaltaista lähetystyötä ja julistus ilman palvelua ei ole vakuuttavaa. Samalla painotamme, ettei kaikkea Jumalan toimintaa maailmassa tai kaikkia ihmisten tekemiä hyviä tekoja, kuten

toimintaa oikeudenmukaisuuden ja tasa-arvon puolesta, tule pitää itsessään lähetystyönä.

Pidämme virheellisenä panteistista ja panenteistista ajattelua, joiden mukaan Jumala ja maailma yhdistyvät toisiinsa joko kokonaan tai osittain. Jumala ei ole osa luomakuntaa, vaikka hän on läsnä kaikkialla.

1.2. Jumala kätkeytyy ja puhuu

Jumala on salattu. Ilman Jumalan itsensä antamaa ilmoitusta hän pysyy meiltä kätkeytynä. Koko luomakunta julistaa Jumalan olemassaoloa luojana ja elämän ylläpitäjänä. Omatuntomme todistaa tekijämme tahdosta. Kansojen kohtalot kertovat jumalallisesta kaitselmukselta. Tätä luonnon, omantunnon ja historian todistusta kutsutaan Jumalan yleiseksi ilmoitukseksi.

Yleisen ilmoituksen avulla ihminen voi edelleen ymmärtää Jumalan olemassaolon. Luomisen perusteella ihminen on syvimmiltään tietoinen, että Jumala on olemassa.

Syntiinlankeemuksen vuoksi ihminen kokee syyllisyyttä ja häpeää Jumalan edessä. Kun hän toimii väärin tai jättää toimimatta oikein, hänen omatuntonsa syyttää häntä. Synti voi myös paa-duttaa omantunnon niin, ettei ihminen enää koe syyllisyyttä. Joskus ihminen myös aavistaa Luojansa vihan. Siksi hän pakenee Jumalaa eri tavoin. Ateismissä ihminen yrittää kieltää hänet, uskonnoissa lepyttää hänet. Hän ei etsi Jumalaa vaan kääntyy kohti epäjumalia.

Ihminen ei järjen avulla pääse kolmiyhteisen Jumalan yhteyteen ja tule tuntemaan häntä. Ihmisen tunnemaailma ei tavoita Jumalaa Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Jumala ei löydy myöskään ihmisen sisimmästä.

Jumalan tuntemisen edellytyksenä on, että hän puhuu meille. Kristillinen usko perustuu

siihen, että on olemassa Jumala, joka osaa puhua ja on puhunut arvovaltaisesti, selkeästi, ymmärrettävästi ja vaikuttavasti.

Torjumme käsityksen, jonka mukaan ihminen pelkän yleisen ilmoituksen perusteella voisi oppia tuntemaan Jumalan pelastavassa merkityksessä.

1.3. Raamattu Jumalan ilmoituksena

Raamattu on Jumalan erityinen sanallinen ilmoitus ihmiskunnalle. Raamattu ilmoittaa meille Jumalan tahdon ja pelastussuunnitelman. Se ilmoittaa meille Jeesuksen Kristuksen, joka löytyy läpi Raamatun. Jumala puhuu meille Raamatun sanan kautta. Siksi meidän tulee etsiä hänen ääntään ja tahtoaan hänen sanastaan (2. Tim. 3:14–16).

Raamattu on armonväline, jonka kautta Pyhä Henki herättää meissä uskon, pitää sitä yllä ja tekee meissä pyhittävää työtään.

Raamattu antaa meille lähetystehtävän ja kertoo myös lähetystyön sisällön. Lähetystyön ensisijainen tehtävä on julistaa Raamatun ilmoittamaa evankeliumia ja opettaa pitämään kaikki, mitä Kristus on käskennyt pitää. Raamatun ilmoitus on riittävä sekä ihmisen pelastukseen että kristittynä elämiseen. Lähetys ei voi ottaa tehtävänsä ja sisältönsä mistään muusta lähteestä.

Torjumme käsityksen, jonka mukaan Raamattu ei varsinaisesti ole Jumalan ilmoitusta vaan vain todistusta Jumalan ilmoituksesta.

1.4. Ihminen Jumalan kuvana

Jumalan luomana ihminen on äärettömän arvokas. Ihmisen arvo perustuu luomiseen. Se on lahja ja oikeus, jota Jumalan laki varjelee. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, miehek-

si ja naiseksi. Molemmat sukupuolet ovat yhtä arvokkaita, vaikka niillä on osittain yhteinen ja osittain eri tehtävä. Sukupuolella on erityinen merkitys perheen ja tulevan polven syntymisessä ja kasvattamisessa.

Raamatun ilmoituksen mukaan Jumala loi maailman hyväksi. Ihminen kuitenkin kapinoi Jumalaa vastaan ja lankesi syntiin olemalla tottelematon Jumalan sanalle. Synti on maailmassa ilmenevän pahuuden perimmäinen syy. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihminen on luonnollisessa tilassaan erossa Jumalasta synnin ja Saatanan orjana (Room. 5:12). Syntiinlankeemuksen vuoksi jokainen ihminen kokee syyllisyyttä ja häpeää Jumalan edessä, vaikkei hän myönnä tai tunnista sitä.

Koska ihminen ei voi itse päästä Jumalan yhteyteen, pelastuksen on tultava hänen ulkopuoleltaan.

Maailmassa vallitsee taistelu Jumalan ja hänen vastustajansa Perkeleen välillä. Vaikka Kristus on saanut voiton pahan valloista Golgatalla, taistelu jatkuu vielä, ja kristillinen lähetystyö on mukana tässä taistelussa.

Pidämme vääränä käsitystä, jonka mukaan ihmisessä ei ole perisyntiä vaan paha taipumus, jonka hän voi voittaa Jumalan lakia noudattamalla.

1.5. Jumalan pelastussuunnitelma

Raamatun mukaan Jumala teki jo ennen maailman luomista suunnitelman ihmisen pelastamiseksi (Ef. 1:3–5). Pelastussuunnitelma ilmoitettiin Vanhan testamentin profeettojen ennustuksissa ja tulevaa Messiasta koskevilla lupauksissa ja esikuvissa. Jumala on valallaan vannonen sitoutunut lupauksiinsa ja liittoonsa. Toteuttaakseen pelastussuunnitelmansa Jumala valitsi Abrahamin ja antoi hänelle lupauksen

Kristuksessa tulevasta siunauksesta. Abrahamin suvusta syntyi Israelin kansa. Tämän kansan keskuuteen Jumala antoi syntyä Jeesuksen Kristuksen. Kristus tuli koko maailman Vapahtajaksi Abrahamille annetun lupauksen mukai-

sesti. Uskossa Kristukseen uuden liiton uskovat ovat Abrahamin lapsia. Näin lähetystyön juuret ja evankeliumin ainutlaatuisuus ilmenevät jo Vanhassa testamentissa. Pelastussuunnitelman lopullinen täyttymys on iankaikkisuudessa.

2. Kristus, lähetysten Herra

2.1. Kuka Jeesus on?

Jeesus Kristus on Jumala ja ihminen samassa persoonassa. Poika on ikuinen niin kuin Isä Jumalakin. Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen luomakuntaa (Kol. 1:15). Pelastaakseen ihmiskunnan Jumala tuli ihmiseksi Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa (Gal. 4:4–5). Jeesuksen syntyminen ihmiseksi neitsyt Mariasta oli ainutlaatuinen tapahtuma ihmiskunnan historiassa. Vaikka Jeesus syntyi kansansa Israelin keskelle, hän on sekä Israelin että kaikkien kansojen Vapahtaja.

Julkisen toimintansa aikana Jeesus julisti evankeliumia, hyvää uutista Jumalan valtakunnasta. Vanhan testamentin ennustama Jumalan saapuminen kansansa luokse toteutui vihdoin. Siksi Jeesus julisti profeettojen lupauksen täyttymystä.

Hyvä uutinen koski ruumiin lunastusta. Siksi Jeesus paransi sairaita ja ruokki nälkäiset. Hyvä uutinen koski sielua. Siksi Jeesus antoi synnit anteeksi. Hyvä uutinen merkitsi Saatanan vallan nujertamista. Siksi Jeesus ajoi ulos riivaajia. Hyvä uutinen merkitsi kuoleman voittamista. Siksi Jeesus herätti kuolleita. Teoillaan Jeesus antoi esimakua siitä ihanuudesta, kun Jumalan valtakunta murtautuu tähän maailmaan täydessä, vastustamattomassa voimassaan Ihmisen Pojan palatessa kirkkaudessa ja kunniaassa.

Maanpäällisen toimintansa aikana Jeesus teki ja puhui kaiken ihmisenä ja Jumalana. Hän ei luopunut jumaluudestaan tai erottanut sitä itsestään niin, että olisi tehnyt ihmetekonsa vain ihmisenä. Jeesus ei asettanut meille esikuvaksi omaa jumalallisuuttaan vaan itsensä uhraavan palvelun (Mark. 10:43–45).

Torjumme sen, että Jeesus Kristus olisi mitään vähempää kuin täysi Jumala ja täysi ihminen. Emme opeta, että Jumala olisi ainoastaan erityisellä tavalla läsnä Kristuksessa tai että Kristus olisi meille ainoastaan esikuva.

2.2. Jeesuksen kuolema

Jeesuksen elämä ja työ liittyvät yhteen. Hän eli puolestamme täydellisen elämän, joka luetaan hyväksemme. Uhrikuolemallaan hän sovititti koko maailman synnit ja lunasti meidät vapaiksi (Room. 3:23–25; 2. Kor. 5:18–21; 1. Joh. 2:2).

Pelastava yhteys Jumalaan löydetään ristinnaulitussa Kristuksessa. Jumala on tullut Pojassaan luoksemme ja kärsinyt kuoleman puolestamme. Emme lähesty salattua vaan Jeesuksessa ilmoitettua, lihaksi tullutta ja ristinnaulittua Jumalaa.

Sovitus liittyy mitä läheisimmin lähetystehtävään, sillä Jeesuksen sovitustyö koskee koko maailmaa, kaikkia kansoja ja jokaista ihmistä. Tämä Jeesuksen suorittama kertakaikkinen so-

vitus on evankeliumin julistamisen perustava lähtökohta ja sisältö. Evankeliumi tulee julistaa kaikille kansoille. Tämä ainutlaatuinen tehtävä on annettu kristilliselle seurakunnalle.

Kristuksen sijaissovituskuolemaa ei saa korvata millään muulla opetuksella. Lähetyskäsi-tytys, jossa ristiinnaulittu Kristus ei ole sanoman keskus, vääristää sekä evankeliumin että lähet-tyksen.

2.3. Jeesuksen ylösnousemus

Jeesuksen ylösnousemus oli ainutkertainen historiallinen tapahtuma, josta evankeliumit todistavat. Sovitus ja ylösnousemus kuuluvat yhteen. Jeesuksen ylösnousemus osoittaa, että Jumala hyväksyi Poikansa sovitusyön herättä-mällä hänet kuolleista.

Paavalin mukaan Jeesuksen ylösnousemus on luovuttamaton tosiasia ja korvaamaton osa pelastavaa evankeliumia (1. Kor. 15:12-28). Ylösnoussut Jeesus antoi lähetyskäskyn, jossa hän valtuutti seurakunnan viemään evan-ke-liumin kaikille kansoille.

2.4. Jeesuksen taivaaseen astuminen

Jeesuksen taivaaseenastuminen merkitsee hä-nen korottamistaan taivaan kirkkauteen. Kirk-kaudessaan Kristus on Herra, jolla on kaikki valta. Jeesuksen taivaaseenastumisen ja hänen paluunsa välinen aika on erityinen kristillisen seurakunnan lähetystyön aikakausi.

Taivaaseenastuminen ei merkitse Vapahta-jamme poissaoloa, vaan hän on läsnä evan-ke-liumin sanassa ja sakramenteissa. Kristus on todistavan seurakuntansa keskellä ja rukoilee sen puolesta. Astuttuaan taivaaseen Jeesus lähetti Pyhän Hengen, joka lahjoittaa voiman todistamiseen (Ap. t. 1:8).

2.5. Jeesuksen paluu ja viimeinen tuomio

Ennen kuin Jeesus astui taivaaseen, hän lupasi tulla takaisin. Jumalan sana kehottaa kristittyjä valvomaan ja odottamaan Kristuksen paluuta. Kun evankeliumi on viety kaikkeen maailmaan, Jeesus palaa (Matt. 24:14). Elävä seurakunta elää kuuliaisena Jumalan sanalle ja odottaa Kristuksen paluuta hänestä todistaen ja lä-hetystyötä tehden. Kristuksen paluun jälkeen tulee viimeinen tuomio. Silloin Kristus jakaa ihmiskunnan iankaikkisesti pelastettuihin ja ka-dotettuihin (Matt. 25). Lähetystyön päämäärä on saavutettu, kun lukematon joukko ihmisiä kaikista kansoista ja kielistä ylistää Jumalaa valtaistuimen edessä (Ilm. 7:9-10).

2.6. Jeesus on ainoa tie Isän luo

Vaikka ihminen yleisen ilmoituksen perusteel-la aavistaa jotakin Jumalasta ja hänen tahdos-taan, ei kukaan omassa varassaan pääse pe-lastukseen ja Jumalan yhteyteen. Raamatun ilmoituksen mukaan Jumalan ainutkertainen suunnitelma oli tulla Pojassaan maailmaan ja suorittaa pelastustyö. Vain Pojan kautta voim-me oppia tuntemaan Isän (Matt. 11:27).

Jeesuksen syntymä, ristinkuolema ja ylös-nousemus olivat ainutlaatuisia ja ainutkertai-sia tapahtumia. Jeesus on tie, totuus ja elämä (Joh. 14:6). Hän on ainoa tie Jumalan yhteyteen. Näin oli jo vanhan liiton aikana. Vain hänen nimessään on pelastus (Ap. t. 4:12). Yleinen ilmoitus ei riitä pelastukseen. Ihmi-nen pelastuu tulemalla kastetuksi ja uskomal-la Jeesukseen. Hän pelastuu yksin armosta, uskon kautta, Kristuksen tähden. Ihminen ei voi omilla teoillaan pelastaa itseään, mutta us-koa seuraavat hyvät teot. Uskon kautta Jumala vanhurskauttaa syntisen ihmisen.

3. Pyhä Henki, lähetystyksen Henki

3.1. Pyhä Henki synnyttää uskon

Raamattu on Pyhän Hengen inspiroima kirja, jota käyttäen Pyhä Henki osoittaa ihmiselle hänen syntinsä ja kirkastaa Kristuksen sovi-tustyön. Kun evankeliumia julistetaan, Pyhä Henki synnyttää uskon Jeesukseen, missä ja milloin tahtoo.

Jeesuksen antamassa lähetyskäskyssä lä-hetystyön välineitä ovat kaste ja opetus. Evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi. Siksi sanallinen todistus on välttämätöntä lähetystyössä. Jumalan luomien kansojen keskellä puhutaan eri kieliä. Jokaiselle ih-miselle syvimät merkitykset välittää hänen äidinkielensä. Siksi on tärkeää, että jokainen saa lukea Raamattua ja kuulla evankeliumin omalla äidinkielellään itselleen ymmärrettä-vällä tavalla.

Kaste on perustava sakramentti, joka toi-mitetaan ihmiselle vain kerran. Kaste ei ole niinkään ihmisen merkki uskostaan Juma-lalle, vaan ennen kaikkea Jumalan teko ih-miselle. Kasteen lahja on itse Kristus, jonka usko ottaa vastaan. Koska usko syntyy kuule-misesta, kristillisen seurakunnan tehtävä on julistaa evankeliumia Jeesuksesta (1. Kor. 15:1-11). Lähetystilanteessa on tarpeellista antaa opetusta ennen kastetta.

Kastetun tulee saada opetusta kasteen merkityksestä ja koko uskonelämän perus-teista. Ollakseen hedelmää kantava kristitty opetuslapsi tarvitsee päivittäistä hengellistä ravintoa. Osallistuminen lähetystehtävään kuuluu kristityn kutsumukseen.

Torjumme sen, että Pyhä Henki lahjoittaa pelastavan uskon erillään Raamatun sanasta ja Kristuksen evankeliumista.

3.2. Pyhän Hengen työ herättää vastustusta

Kristillinen sanoma, rauhan evankeliumi, on ilo-uutinen sovitukselta ihmisen ja Jumalan välillä. Kristityksi kääntynyt on kutsuttu rakentamaan rauhaa myös ihmisten välille. Apostoli kehottaa: ”Jos on mahdollista ja jos teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien kanssa” (Room. 12:18).

Uusi testamentti kuitenkin kertoo meille, kuin-ka apostoli Paavalin tekemä lähetystyö sai aikaan levottomuutta ja suoranaista vihaa kristinuskoa ja kristittyjä kohtaan. Usein hän joutui lähe-tysmatkoillaan pakenemaan henkensä edestä, ja lopulta hän, niin kuin lähes kaikki apostolit, kuoli marttyyrina julistamansa sanoman vuok-si. Uskosta osattomalle ihmiselle evankeliumi on pahennus ja skandaali, vaikka se tuo esiin Jumalan rakkautta ja armon syntistä kohtaan. Torjuessaan evankeliumin ihminen vastustaa Pyhän Hengen työtä. Evankeliumin uskomisen edellyttää, että ihminen tunnustaa olevansa syn-tinen ja armoa tarvitseva.

3.3. Pyhä Henki kutsuu, varustaa ja lähettää

Jeesuksen lähetyskäsky koskee jokaista kristit-tyä. Yhteisen pappouden perusteella jokainen uskova on Jumalan lähettämänä omassa elin-ympäristössään. Jokainen kristitty on kutsuttu olemaan mukana lähetystyössä joko lähettäjänä tai lähtijänä.

Pyhä Henki kutsuu erilaisissa ammateissa toi-mivia kristittyjä erityiseen lähetystyöntekijän tehtävään. Lähtemiseen tarvitaan sisäinen ja ulkoinen kutsu. Sisäinen kutsu tarkoittaa hen-kilökohtaista kokemusta siitä, että Jumala kut-suu juuri minua lähetystyöhön. Tämän lisäksi

tarvitaan ulkoinen kutsu eli lähettävän yhteisön valtuutus.

Pyhä Henki varustaa lähetettävän tehtävään tarvittavilla lahjoilla ja johdattaa häntä Raamatun sanalla. Pyhä Hengen jakamat armolahjat on tarkoitettu seurakunnan rakennukseksi ja lähimmäisen parhaaksi. Missä Pyhä Henki toimii, siellä toimii kolmiyhteinen Jumala: Isä, Poika ja Pyhä Henki.

3.4. Pyhä Henki kokoaa seurakunnan

Kirkko on kaikkien Jeesukseen Kristukseen uskoven yhteisö, jonka Pyhä Henki kokoaa, kun evankeliumi julistetaan puhtaasti ja sakramentit toimitetaan oikein. Jeesuksen opetuksen mukaisesti jokaisen häneen uskovan tulee olla kastettu, osallistua seurakunnan yhteisiin kokoontumisiin kuulemaan Jumalan sanaa ja nauttimaan ehtoollista. Uskoven tulee jokapäiväisessä elämässä etsiä Jumalan tahtoa, tunnustaa syntinsä ja turvautua syntien anteeksianta-

miseen. Tässä seurakuntaa palvelevat rippi ja ehtoollinen. Kristuksen asettamana ehtoollinen on tärkeä sekä kristityn että seurakunnan hengelliselle elämälle: ”Eikö malja, jonka me siunaamme, ole yhteys Kristuksen vereen? Ja eikö leipä, jonka me murramme, ole yhteys Kristuksen ruumiiseen?” (1. Kor. 10:16)

Seurakunnalle on uskottu lähetystehtävä lähellä ja kaukana. Maailmanlähetystä toteutetaan osallistumalla lähetystyöntekijöiden lähettämiseen, pitämällä heihin yhteyttä, tukemalla heitä taloudellisesti ja muilla tavoin sekä rukoilemalla heidän puolestaan.

Lähetystyön tavoitteena on perustaa ja tukea seurakuntia, jotka huolehtivat jäsenistään ja ovat mukana lähetystehtävässä. Näin uudetkin kirkot osallistuvat maailmanlaajuiseen työhön. Tämä periaate on muotoiltu Kansanlähetyksessä ”Evankelioikaa kansa evankelioimaan kansoja”.

Samalla kun seurakunta hoitaa jäseniään, sen erityinen tehtävä lähiympäristössään on etsiä niitä, jotka eivät vielä usko Kristukseen, kertoa heille evankeliumi ja palvella heitä rakkaudessa.

4. Lähetystehtävämme

4.1. Lähetyskäsky antaa tehtävän

Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen neljänkymmenen päivän aikana ja antoi lähetyskäskyn eri tilanteissa ja eri sanoin. Se on kirjoitettuna kaikissa evankeliumeissa ja Apostolien teoissa (Matt. 28:18–20; Mark. 16:15–16; Luuk. 24:46–49; Joh. 20:21–23; Ap. t. 1:8).

Lähetystehtävää painotetaan myös kaikissa Uuden testamentin kirjeissä ja Ilmestyskirjassa. Ylösnousseen Jeesuksen antamassa lähetyskäskyssä painottuvat seuraavat asiat:

1. Tehtävän antaminen ja määrittäminen
2. Käsky mennä kaikkeen maailmaan
3. Tehtävä lähettää lähetystyöntekijöitä
4. Sanallisen opetuksen korostus
5. Evankeliumin, uskon, kasteen ja pelastuksen liittäminen yhteen
6. Kääntymys syntien anteeksisaamiseksi
7. Jeesuksen kaikkivaltius
8. Todistus Kristuksesta sanoman keskuksena
9. Pyhän Hengen voima lähetystehtävän suorittamiseen
10. Lupaus kolmiyhteisen Jumalan läsnäolosta tehtävää suoritettaessa

Johanneksen evankeliumissa olevan lähetyskäskyn erityispiirteenä on liittää lähetys Jumalan omaan työhön, Jeesuksen lähettämiseen maailmaan. Jumala on lähetystyön varsinainen toimija. Isä lähetti Jeesuksen, Jeesus lähettää omansa. Lähetystehtävän lähtökohta on sekä Jeesuksen lähettämässä että hänen persoonassaan (Joh. 1:14).

Lähetyskäsky Matteuksen mukaan ilmaisee lähetystehtävän, valtuutuksen, tehtävään annetut välineet sekä lupauksen Jeesuksen läsnäolosta lähetystehtävän loppuun saattamiseen saakka. Jeesuksen lähetyskäsky muistuttaa evankeliumin luonteesta sanomana, joka tulee viedä kaikkeen maailmaan, kaikille kansoille. Tavoitteena on, että kaikki kuulisivat evankeliumin ja kaikki kansat tehtäisiin Jeesuksen opetuslapsiksi. Näin lähetyskäskyyn sisältyy ulospäin suuntautuva näköala.

4.2. Toimintaympäristö

Evankeliumia julistetaan aina tietyssä toimintaympäristössä eli kontekstissa. Toimintaympäristö tulee ottaa huomioon, jotta kuulijat voivat kokea sanoman omakseen.

Myös Raamattua luetaan ja tulkitaan oman elämänhistorian ja kulttuuritaustan läpi. Jotta Raamattua voidaan ymmärtää oikein, on aluksi ymmärrettävä se, mitä tekstin kirjoittaja on halunnut ilmaista ensimmäisille lukijoille. Sen jälkeen Raamatun sanomaa voidaan soveltaa uudessa ympäristössä, kuitenkin niin, että Raamattu itse säilyy sanoman lähteenä ja auktoriteettina.

E erityisen tärkeää on, että paikalliset kristityt rakentavat seurakuntaa ottaen huomioon oman kulttuuriympäristönsä. Lähetystyössä sanoma ja oppi on kaikkialla sama, mutta toimintatavat ja jumalanpalvelusten muodot voivat vaihdella.

4.3. Uskontojen maailma

Ihminen on syvimiltään uskonnollinen. Maailman uskonnoissa ilmenee ihmisen etsintä ja kaipaus Jumalan puoleen. Jo apostolien aikana evankeliumia vietiin Rooman valtakunnassa eteenpäin moniuskontoisessa ympäristössä.

Kristillisen alkuseurakunnan taustalla oli lain ensimmäinen käsky: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Sinulla ei saa olla muita jumalia.” Tämä käsky varjeli Israelia ja nuorta kristillistä alkuseurakuntaa uskontojen sekoitukselta eli synkretismiltä.

Ensimmäinen käsky on samalla lähetystehtävä tehdä Jumalan nimi tunnetuksi ja tunnustaa yhtä oikeaa Jumalaa.

Uskontojen maailma on hyvin monimuotoinen. Lähetystyössä on sen vuoksi tarpeen tuntee hyvin kohdeympäristön kulttuuri, kieli ja uskonto.

Monien uskontojen maailmassa on tärkeää käydä keskustelua erilaista uskoa edustavien kanssa. Dialogi tarkoittaa vuoropuhelua, joka voi parhaimmillaan rakentaa yhteyttä, rauhaa ja ymmärrystä. Lähetystyössä Paavali harjoitti dialogia siinä mielessä, että hän havainnoi muita uskontoja ja maailmankatsomuksia ja keskusteli näiden uskontojen ja maailmankatsomusten edustajien kanssa. Hän ei uskontodialogin avulla kuitenkaan pyrkinyt löytämään eri uskonnoista yhteistä ydintä ja uskonnäkemyistä (Ap. t. 17). Sitä vastoin hän julisti rauhan sanomaa ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Kristuksesta, joka on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta Jumalan voima niille, jotka pelastuvat (1. Kor. 1:18).

Hylkäämme näkemyksen, jonka mukaan Kristus olisi ennen evankeliumin sanallista julistamista pelastavalla tavalla läsnä yhdessä käään maailman kulttuurissa tai uskonnossa.

Torjumme sellaiset eri uskontojen väliset järjestetyt rukoushetket, joissa Kristuksen ainutlaatuisuus turhennetaan.

4.4. Juutalaiselle ensin

Apostolit veivät evankeliumia ensin omalle kansalleen juutalaisille, koska Jeesus on Israelin Messias (Matt. 1:21). Jumalan pelastussuunnitelman mukaisesti Israel Jumalan valittuna kansana sai ensin kuulla Jumalan hyvän sanoman.

Evankeliumi lähti liikkeelle ”alkaen Jerusalemissa”. Uusi testamentti kehottaa viemään evankeliumin ensin juutalaisille (Luuk. 24:47; Ap. t. 1:8; Ap. t. 3:25–26; Ap. t. 13:46; Room. 1:16). Apostoli Paavali toteutti tätä periaatetta lähetysmatkoillaan menemällä ensin synagogaan.

Jeesukseen uskovista juutalaisista syntyi seurakunta, johon liitettiin jäseniä myös muista kansoista (Ap. t. 15:14). Kristillinen kirkko on alkanut juutalaislähetystyöstä. Heille on edelleen julistettava evankeliumia.

Pidämme vääränä käsitystä, että juutalainen voisi pelastua muuten kuin turvautumalla Vanhan testamentin lupaamaan ja Uuden testamentin ilmoittamaan Messiaaseen, joka on Jeesus Kristus.

4.5. Islam

Islam on syntynyt kristinuskon jälkeen 600-luvulla. Se on saanut vaikutteita juutalaisuudesta, kristinuskosta ja muista lähteistä. Islamissa on monia samoja käsitteitä kuin kristinuskossa, mutta ne ymmärretään ratkaisevasti eri tavalla. Islam ei tunnusta Jumalan kolmiyhteyttä eikä Jeesuksen jumaluutta. Islam kieltää Jeesuksen sovitusryöstön ristillä ja samalla pelastavan evankeliumin. Evankeliumi muistuttaa, että pelas-

tusta ei voi ansaita teoilla, vaan se omistetaan uskomalla Jeesukseen. Vain Jeesukseen uskova saa armahduksen viimeisellä tuomiolla.

Islam on kristinuskon tavoin lähetystyötä tekevä uskonto, joka levittäytyy myös Eurooppaan ja muihin länsimaihin. Kristillisen seurakunnan tulee olla valmis kohtamaan jokainen muslimi lähimmäisenä, joka tarvitsee Kristusta.

Kristillisen lähetystyön tulee viedä evankeliumi myös muslimimaailmaan, vaikka tehtävä ei olekaan helppo. Evankeliumin julistaminen muslimimaailmassa edellyttää islamin ja sen lähtökohtien tuntemista. Vuoropuhelussa muslimin kanssa kristityn tulee rohkeasti puolustaa kristinuskon totuutta.

Kun tiedetään, miten muslimi ymmärtää eri käsitteet, osataan kertoa sanoma ymmärrettävällä tavalla. Pidettäessä evankeliumia esillä islamilaisessa maailmassa on tunnettava syvästi myös oman uskomme perusteet.

4.6. Ateismi

Maailmassa kohdataan ihmisiä, jotka eivät usko minkään Jumalan olemassaoloon. Raamatun kirjoittajat olivat tietoisia Jumalan olemassaolon kieltämisestä. Tämä tulee esiin esimerkiksi Vanhan testamentin Psalmeissa (Ps. 14).

Ateismin lisääntymistä ovat edistäneet valistuksen ajan kulttuuri sekä ideologiat, jotka viime vuosisadalla pakkokeinoin rakensivat ateistista yhteiskuntaa.

Ateismi on sidoksissa elämän perimmäisiin kysymyksiin Jumalan olemassaolosta, luomisesta ja elämän tarkoituksesta. Jumalan kieltävänä maailmankatsomuksena ateismi voidaan nähdä uskonnollisena ajatteluna.

Arkipäivän ateismi ilmenee niin, että ihmiset elävät kuin Jumalaa ei olisi. Sitä tukee yksilöllä korostava ajattelutapa, jonka mukaisesti Juma-

lan kieltävä ihminen haluaa itse muovata oman todellisuutensa.

Evankeliumin sisällössä on kyse totuudesta. Aikamme ihminen ei aina usko yhteen totuuteen vaan elää monien ”totuuksien” markkinoilla. Kysymykset Jumalan olemassaolosta tai oikeasta ja väärästä muuttuvat helposti suhteellisiksi. Kristillinen kirkko lähtee siitä, että on perimmäinen totuus ja lopullinen oikea ja väärä, joita ei voi suhteellistaa.

Kristillinen usko on julkinen totuus. Siksi kristittyjen on erityisen tärkeää käydä rohkeaa vuoropuhelua ateismin ja muiden ajan ilmiöiden kanssa.

4.7. Maallistunut uskonnollisuus

Länsimaissa ateismiakin suurempi haaste on maallistunut uskonnollisuus, jossa uskonto mielletään keinoksi toteuttaa itseään. Tällöin uskontojen nähdään palvelevan lähinnä yksilön tarpeita ja toiveita. Näin uskonto pelkistyy Jumalan tahdon tekemiseksi. Tämän tahdon katsotaan löytyvän samanlaisena maailman uskonnoista ja Raamatusta. Jumala haluaa, että ihmiset ovat hyviä ja ystävällisiä, elävät vastuullisesti sekä kohtelevat toisiaan ja koko luomakuntaa kunnioittavasti ja oikeudenmukaisesti. Tällaiset hyvät ihmiset pääsevät taivaaseen.

Maallistuneessa uskonnollisuudessa elämän tarkoituksena on tuntea olevansa onnellinen ja hyvä ihminen. Jumalaa pidetään ihmisen palvelijana. Hän toteuttaa toiveet, puhuu ihmiselle pelkkää hyvää, auttaa häntä ja saa hänet tuntemaan itsensä paremmaksi ja onnellisemmaksi ihmiseksi. Tämä Jumala jättää ihmisen rauhaan ja antaa jokaisen elää itse parhaaksi katsomallaan tavalla. Jumalan tulee puuttua asioiden kulkuun vasta ihmisen joutuessa ongelmiin. Ihminen asettaa Jumalan toiminnalle ajat ja rajat.

Maallistuneessa uskonnollisuudessa väheksytään opinkappaleita. Uskontoja tunnetaan pinnallisesti. Kiistoja uskontulkinnoista välteetään, koska ne tuntuvat pahalta. Synti, Jumalan pyhyys, Jeesuksen ainutlaatuisuus, kääntymyksen vaatimus tai helvetin olemassaolo kielletään, koska ne loukkaavat. Järjestäytyneet uskonnollisuus ei saa häiritä yksilön onnentavoittelua kertomalla, mitä tämän pitää tai ei pidä uskoa ja tehdä.

Kristittyjen on opetettava vastaamaan siihen, että maallistunut ihminen kokee olevansa varma kristinuskon olemuksesta ja oman näkemyksensä oikeutuksesta.

4.8. Karismaattisuus

Karismaattisuudessa korostuvat Pyhän Hengen työ, armolahjat, ihmeet ja hengelliset kokemukset. Tämä kasvava ja monella lähetysalueella esiintyvä liike on monimuotoinen.

Raamatussa meitä kehoitetaan tavoittelemaan armolahjoja (1. Kor. 12:31; 14:1) ja rukoilemaan sairaiden puolesta (Jaak. 5:14). Toisinaan Jumala vahvistaa evankeliumin sanan tunnustoin ja ihmein (Ap. t. 14:3). Ihmeparantumisten tavoitteena on tehdä Kristus rakkaammaksi. Ihmeet ovat esikuvia ja esimakua Jumalan valtakunnan lopullisesta toteutumisesta. Ennen kaikkea sairaita tulee lohduttaa syntien anteeksiantamuksella, josta meillä on varma lupaus.

Pyhän Hengen tärkein työ on kirkastaa Kristusta ja johdattaa ihminen tuntemaan hänet. Tätä työtä Pyhä Henki tekee siellä, missä Raamattua opetetaan terveesti ja Kristus-keskeisesti. Hyvän paimenen ääni kuullaan Raamatussa. Julistus, profetoiminen, tunteet ja ihmisen omat ajatukset on aina alistettava Raamatun arvioitaviksi.

Tunteet ja kokemukset ovat tärkeä osa ihmi-

syöttä. Raamatun oppi ilmaisee uskon sisällön ja ihmisen kokemus puolestaan voi auttaa sioutumaan siihen.

Lähetystyö on myös ristin kantamista. Jumala toimii usein salassa ja kätketyksi. Hänen valtakuntaansa mennään monen ahdingon kautta (Ap. t. 14:22). Jumala kutsuu työhönsä ja käyttää heikkoja, langenneita ja sairaita. Myös kärsimys ja kuolema voivat palvella hänen hyviä tarkoituksiaan. Siksi apostoli Paavali ylpeili heikkouksistaan (2. Kor. 12:9-10). Evankeliumi Jeesuksesta on Jumalan voima ja viisaus (1. Kor. 1:22-24).

Uusi testamentti varoittaa vääristä apostoleista ja profeetoista, jotka ihmeteoilla ja merkeillä eksyttävät kristitytkin (Matt. 7:21-23; 25:11, 24). Saatana osaa tekeytyä valon enkeliksi. Hän johtaa harhaan ne, jotka eivät rakasta totuutta (2. Tess. 2:9-11). Ihmeet eivät ole välttämättä merkki oikeasta evankeliumin julistuksesta, eikä evankeliumin julistus ole vaillinaista ilman niitä.

Suhtaudumme kriittisesti menestysteologiaan, jonka mukaan esimerkiksi rikkaus, terveys ja hengelliset saavutukset johtuvat vahvasta uskosta Jeesukseen, ja että niiden puute todistaa heikosta tai vajaasta uskosta.

4.9. Evankeliumin julistus ja palvelu

Missä evankeliumia julistetaan, siellä tulee kohdata kaikki ihmiset heidän kysymyksissään ja tarpeissaan. Tähän meitä velvoittavat opetus Jumalasta ihmisen luojana ja Jeesuksen opetukset lähimmäisen hädän kohtaamisesta.

Lähetystehtävässä palvelu ja kristillinen todistus liittyvät yhteen. Diakonia on osa todistustehtävää. Evankeliumi synnyttää rakautta lähimmäiseen. Lähetystyössä tulee

ottaa huomioon toimintaympäristön yhteiskunnallinen ja sosiaalinen tilanne, joka vaikuttaa palvelun tarpeisiin ja muotoihin. Lähetystyössä kohdataan äärimmäistä köyhyyttä, sairautta, epidemioita, luonnonkatastrofeja, etnisiä konflikteja, korruptiota, ihmiskauppaa, sotia ja onnettomuuksia. Tällaisissa tilanteissa työ vaatii tilannetajua, aktiivisuutta, joustavuutta ja uusien mahdollisuuksien etsimistä. Jeesuksen opetuksen mukaisesti kristitty ei voi ohittaa lähimmäisen hätää.

Evankeliumin julistamista seuraavat myös monenlaiset sairaiden parantamiset ja muut tunnusmerkit (Mark. 16:17-18; Luuk. 9:2). Tämän toteutumista kuvataan muun muassa Apostolien teoissa (Ap. t. 14:3).

Sanallinen todistus Kristuksesta on lähetystyössä välttämätöntä, eikä sitä tule vältellä silloin kun siihen on mahdollisuus.

4.10. Vastuu luomakunnasta

Viime vuosikymmeninä olemme tulleet yhä tietoisemmiksi ympäristön tuhoutumisesta. Ahneudessaan ja välinpitämättömyydessään ihminen turmelee luomakunnan itseltään ja tulevilta sukupolvilta.

Raamatun mukaan Jumala teki luomakunnan hyväksi (1. Moos. 1:31). Hän antoi ihmiselle tehtäväksi lisääntyä ja täyttää maa sekä viljellä ja varjella luomakuntaa (1. Moos. 1:28; 2:15). Jumalan kuvana ihminen on eläintä arvokkaampi. Kristitty saa kiittäen nauttia Jumalan kaikista hyvistä luomistöistä (1. Tim. 4:3-4). Luomakunnan hyödyntäminen on oikein, mutta sen tuhoaminen on väärin. Kristityn tulee huolehtia luonnosta ja vastustaa sen vahingoittamista.

Raamattu tarjoaa keinoja estää luonnon turomelut. Kymmenen käskyä suojaavat ihmistä ja ympäristöä. Raamattu muistuttaa

vastuustamme tuomarin edessä, viimeisestä tuomiosta ja ikuisen kadotuksen vaarasta. Uusi testamentti ohjaa kristittyjä kohtuullisuuteen ja tyytyväisyyteen (1. Tim. 6:6-8). Raamattu osoittaa myös, että ihmisen syvin ongelma on syntiturmelus. Se säilyy maailmassa, vaikka onnistuisimme ratkaisemaan ympäristöongelmat.

Evankeliumissa saamme anteeksiantamuksen myös synneistä luomakuntaa kohtaan. Evankeliumi tuo ympäristötuhosta ahdistuneelle toivon, jollaista parhaatkaan luonnonsuojeluteot eivät pysty antamaan. Evankeliumi vapauttaa ihmisen kunnioittamaan ja suojelemaan Jumalan luomakuntaa ja kiittämään siitä.

Kristitylle luonnonmullistukset ovat merkkejä Jeesuksen lähestyvistä paluusta (Matt. 25:7). Hänellä on lupaus siitä, että yksin Jumala voi korjata ja tulee korjaamaan syntiturmeluksen tuhoaman luomakunnan: Jumala luo uuden taivaan ja uuden maan, joissa ei ole

yhtäkään syntiä eikä synnin seurauksia. Luomakuntakin odottaa tuota vapautusta (Room. 8:21-22).

Sinänsä tarpeellinen ympäristöstä huolehtiminen, luonnonsuojelu ja luonnon resursien tasaisempi jakaminen eivät kuitenkaan ole varsinaisen evankeliumi tai lähetystyön sisältö.

4.11. Kärsivä seurakunta

Monet kristityt elävät vaikeissa olosuhteissa ja joutuvat vainotuiksi uskonsa vuoksi. Uusi testamentti kehottaa muistamaan vangittuja (Hepr. 13:3). Seurakunta on Kristuksen ruumis. Jos yksi jäsen kärsii, koko ruumis kärsii (1. Kor. 12:26). Vainotut kristityt tarvitsevat tukeamme, apuamme ja esirukouksiamme. Kristillisen seurakunnan tehtävänä on rukoilla, että voisimme vapaasti uskoa Kristukseen ja viedä evankeliumia eteenpäin.

5. Lähetys koko seurakunnan kutsumuksena

5.1. Lähettävä yhteisö

Uuden testamentin opetuksen mukaisesti tarvitaan evankeliumin julistajia, joita lähetetään sinne, missä kristillistä todistusta on vähän tai ei ollenkaan. Siksi heidän lähettämisenä on evankeliumin kuulemisen ehto (Room. 10:14-15). Lähettäjänä on kolmiyhteinen Jumala. Isä lähettää Poikansa maailmaan. Poika lähettää seuraajansa maailmaan. Pyhä Henki lähettää ihmisiä valitsemaansa lähetystehtävään. (Joh. 20:21; Ap. t. 13:2-4.)

Lähetystyön erityispiirre on siinä, että työn tekijöitä lähetetään yli kieli- ja kulttuurirajojen. Tällaista rajojen ylittämistä tarvitaan myös kotimaassa.

Lähetystyön esikuvana on inkarnaatio. Jumala luopui taivaan kirkkaudesta tullakseen ihmisten maailmaan. Jeesus Kristus syntyi lapseksi, varttui ympäristönsä kielen ja kulttuurin kasvattina, oppi ammatin, ansaitsi eläntönsä työtä tekemällä ja aloitti julkisen toimintansa vasta 30-vuotiaana. Hän tunsu oman kansansa historian ja kulttuurin, mikä antoi pohjan Jumalan valtakunnan julistamiselle.

Tämän esimerkin mukaan mekin lähetämme työntekijöitä ja perheitä toiseen maahan vuosien ajaksi opiskelemaan paikallista elämää, jotta he voisivat todistaa Kristuksesta tuon kulttuurin keskellä.

Jeesuksen seuraajia käskettiin menemään maailman ääriin asti. Uudesta testamentista näemme, miten evankeliumi levitettiin Jerusalemissa pitkien matkojen päähän. Pyhä Henki, joka kutsuu evankeliumin kautta sekä pyhittää ja varjelee ainoassa oikeassa uskossa, ottaa käyttöönsä uskovia ja johdattaa heitä maasta toiseen. Evankeliumin luonne kulttuuriset, kielelliset ja maantieteelliset rajat ylittävänä muuttuu käsin kosketeltavaksi, kun lähetämme lähetystyöntekijöitä muihin maihin erilaisten kulttuurien ja vieraiden kielten keskelle.

5.2. Varustava yhteisö

Lähetystyö tarvitsee sekä lähtijöitä että lähettäjiä. Kotimaassa seurakunta tekee lähetystyön mahdolliseksi rukoilemalla, uhraamalla ja eri tavoin avustamalla. Jokaisella uskolla on oma vastuunsa lähettäjänä. Ilman taloudellista tukea lähetystyö ei ole mahdollista. Lähetystyöntekijät tarvitsevat myös monenlaista muuta tukea.

Jeesus ja opetuslapset pystyivät keskittymään evankeliumin julistukseen, koska heidän ympärillään oli joukko, joka tuki työtä rahallisesti (Luuk. 8:1-3). Samoin Paavali sai avustuksia seurakunnilta (Fil. 4:15).

Antamisen lähtökohta on Jumalan omassa toiminnassa. Kaikki, mitä meillä on, tulee Jumalalta. Kaiken muun hyvän lisäksi hän antoi itsensä Jeesuksessa maailmalle. Myös ihminen on alusta asti antanut lahjoja Jumalalle (1. Moos. 4:1-5).

Antaminen on Jumalan käsky. Jeesus opet-

ti, että on autuaampaa antaa kuin ottaa (Ap. t. 20:35). Paavali perusteli kristilliselle työlle antamista muun muassa todeten, että se osoittaa rakkautemme aitoutta (2. Kor. 8:8). Antamisen tulee lähteä ilosta (2. Kor. 9:7), olla vapaaehtoista (2. Kor. 8:1-4), suunnitelmallista ja säännöllistä (1. Kor. 16:1-2). Armo kasvattaa meistä anteliaita. Toisinaan evankeliumi voi synnyttää jopa ylenpalttista lahjoittamista. Lähimmäisen auttaminen ja omastaan antaminen on Jumalan mielen mukaan uhraamista (Hepr. 13:16). Antaminen on osa jokaisen kristityn arjen jumalanpalvelusta. Se vaikuttaa kiitosta Jumalalle sekä antajassa että vastaanottajassa.

Uudessa testamentissa ei ole Vanhan testamentin mukaista ohjetta antaa kymmenyksinä, mutta Jeesus suhtautui niihin myönteisesti (Matt. 23:23). Kristitty on lopulta kutsuttu antamaan koko elämänsä Jumalalle mieluisaksi uhriksi (Room. 12:1).

5.3. Rukoileva yhteisö

Raamatussa rukous perustuu Jumalan olemukseen, käskyyn ja lupauksiin. Jumala ohjaa meitä rukoilemaan ja lupaa vastata rukouksiimme (Matt. 7:7-8).

Jeesus opetti pyytämään Isä meidän -rukouksessa: "Tulkoon sinun valtakuntasi." Lähetystyö jouduttaa Jumalan valtakunnan tuoloa. Se on Jumalan pelastavaa työtä, johon seurakunta osallistuu esirukouksin. Apostoli Paavali pyysi lähetysmatkoilleen esirukousta, jotta Pyhä Henki avaisi evankeliumin kuulijoille (Kol. 4:2-4). Rukousta tarvitaan, koska evankeliumi ei avaudu ilman Pyhän Hengen työtä.

Maantieteelliset rajat eivät estä rukousta. Kotimaassa seurakunta osallistuu maailmanlaajuiseen lähetystehtävään tuomalla

lähetystyön ja lähetystyöntekijöiden tarpeet Jumalalle.

5.4. Todistava yhteisö

Maahanmuutto tuo lähellemme uusia ihmisiä, jotka eivät ole koskaan kuulleet evankeliumia. Lisäksi elämme ajassa, jossa sanoma Jeesuksesta on yhä vieraampi myös suomalaisille. Siksi lähetystyötä tulee tehdä kotiovelta alkaen aina maailman ääriin saakka. Kristillinen seurakunta on olemukseltaan Kristuksesta todistava, sekä lähellä että kaukana. Evankeliumin julistaminen ja siitä todistaminen on yhteisen pappeuden perusteella jokaisen kristityn tehtävä. Seurakunnassa sitä palvelee myös erityinen paimenvirka, jonka tulee varustaa uskovat Jumalan valtakunnan työhön.

Evankeliumia tulee julistaa niille, jotka eivät ole sitä koskaan kuulleet, sekä yhä uudestaan niille, jotka ovat jo kuulleet sen. Evankeliumin julistukseen kuuluu kutsu kääntyä ja uskoa evankeliumi henkilökohtaisesti.

Seurakunta elää evankeliumista. Evankeliumin säilyminen keskuudessamme ei ole koskaan itsestään selvää. Apostoli kehottaa: "Antakaa Kristuksen sanan asua runsaana keskuudessanne" (Kol. 3:16).

5.5. Taisteleva ja perille päässyt yhteisö

Täällä ajassa kirkko on uskon puolesta taisteleva ja lähetystyötä tekevä yhteisö. Lähetys tähtää siihen, että ihminen löytää pelastavan uskon, uskovista syntyy seurakunta ja itsenäinen kirkko – joka on yhteydessä maailmanlaajaan Kristuksen ruumiiseen. Ilmestyskirjassa kuvataan lähetystyön päämäärän lopullinen toteutuminen:

"Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä. He seisoivat valtaistuimen ja Karitsan edessä yllään valkeat vaatteet ja kädessään palmunoksa ja huusivat kovalla äänellä:

'Pelastuksen tuo meidän Jumalamme, hän, joka istuu valtaistuimella, hän ja Karitsa!'

Kaikki enkelit seisoivat valtaistuimen, vanhin-ten ja neljän olennon ympärillä, ja he heittäytyivät kasvoilleen valtaistuimen eteen ja osoittivat Jumalalle kunnioitustaan sanoen:

'Aamen. Ylistys ja kirkkaus, viisaus, kiitos, kunnia, valta ja voima meidän Jumalallemme aina ja ikuisesti! Aamen.'" (Ilm. 7:9-12)

Lähetyksen suuntaviivat

- Sitoudumme kokonaisvaltaiseen työnäkyyn pitämällä lähetystyössämme ensisijaisena Jeesusta Kristusta ja hänen evankeliumiaan.
- Toimimme lähetystyössämme luterilaisten herätyskristillisten juuriemme pohjalta kristittyjen yhteyttä arvostaen.
- Teemme työtä siellä, missä Kristusta ei vielä tai ei enää tunneta.
- Lähetämme lähetystyöntekijöitä.
- Kutsumme kristityt, seurakunnat ja yhteistyökirkot mukaan lähetystehtävään.

Lähetyksen painopisteet

ILMAN MESSIASTA OLEVAT

Jumala valitsi juutalaisen kansan pelastussuunnitelmansa välikappaleeksi. Jeesus ja apostolit saarnasivat evankeliumia juutalaisille ja kutsuivat heitä kääntymykseen. Iloitsemme messiaanisten juutalaisten määrän kasvusta, rakennamme yhteyttä heihin ja julistamme heidän kanssaan evankeliumia.

ILMAN EVANKELIUMIA OLEVAT

Maailmassa on alueita, joissa on vähän kristittyjä ja seurakuntia. Huomattavin tällainen alue on niin sanottu 10/40-ikkuna. Saavutamme tältä alueelta kotoisin olevia ja muita tavoittamattomia ihmisryhmiä myös Euroopassa. Teemme työtä 40/70-ikkunan alueella, jossa on vanha kristillinen kulttuuri sekä olemassa olevia kirkkoja. Tuemme seurakuntia ja julistamme evankeliumia Euroopassa ja Venäjällä niiden parissa, joita evankeliumi ei ole koskettanut.

ILMAN RAAMATTUA OLEVAT

Maailmassa on kolme miljardia ihmistä, joilla ei ole äidinkielistä koko Raamattua ja noin miljardilla ei ole mahdollisuutta kuulla Jumalan sanaa omalla äidinkielellään. Raamatunkäännöstyömme tukee paikallista evankelioimis- ja seurakuntatyötä.

ILMAN VAPAUTTA OLEVAT

Maailmassa on 200 miljoonaa kristittyä, joilla ei ole vapautta elää avoimesti uskonsa mukaan. Kuljemme vainottujen sisartemme ja veljiemme rinnalla, sillä olemme yksi Kristuksen seurakuntaruumis: "Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki muutkin jäsenet" (1. Kor. 12:26).